

نظر حزب توده ایران درباره پیش نویس قانون اساسی

شکنجه زندانیان همیشه آغاز خیانت به منافع ملی ایران بوده

دوره هفتم، سال اول، شماره 39
شنبه 23 تیرماه 1358 تک شماره 15 ریال

در نامه سرگشاده کمیته مرکزی حزب توده ایران درباره پیش نویس قانون اساسی پیشنهاد می شود که در قسمت مربوط به شکنجه نکات زیرین تصریح گردد:
هر گونه شکنجه و تنبیه بدنی و روانی نسبت به اشخاص، چه به دستور مقامات دولتی و قضایی باشد و چه خودسرانه از جانب ماموران دولتی اعمال گردد، شدیداً مستحق تعقیب و مجازات است.

اعتراف یا شهادتی که با شکنجه، تنبیه، اکراه و اجبار گرفته شده باشد، فاقد ارزش و خالی از هر گونه اعتبار است. مجازات تخلف از این اصل را قانون معین می کند.

بدترین، ننگین ترین و نفرت انگیزترین خصلت رژیم پهلوی، خصلت اهریمنی شکنجه گری آن بود. شاه خائن تمام اعمال ضد ملی خود را، همه خیانت های خانمان برانداز خود را به مردم ایران و همه تجاوزات خیره سرانه خود به ابتدایی ترین حقوق اساسی خلق های ایران را زیر سایه شوم شکنجه گری توانست به موقع اجرا بگذارد.

شکنجه گری اهرم اصلی قدرت دیکتاتور و موثرترین وسیله ای بود که نه تنها برای از بین بردن مخالفان رژیم، بلکه برای تولید یک جو آکنده از وحشت و ترس و اعمال فشار بر همه مردم به منظور ساکت ساختن مخالفین به کار می رفت. دستگاه شکنجه گری با یک عمل واحد شیطانی چندین هدف را تعقیب می کرد:

1 - در هم شکستن نیروی مقاومت مخالفان، به زانو درآوردن آن ها و تبدیل آن ها به انسان های بی اراده ای در خدمت رژیم و کشاندن آن ها در ورطه ننگین همکاری با ساواک.
2 - از بین بردن مبارزان سرسخت و تسلیم ناپذیر از طریق شکنجه کردن آن ها تا به حد مرگ.

3 - ایجاد محیط رعب و وحشت بین توده های مردم و بازداشتن آن ها از مبارزه از طریق دامن زدن شایعات مربوط به شکنجه.

4 - و بدین نحو خالی کردن میدان از معارضین و باز گذاشتن دست عمال رژیم و در راس آن ها محمدرضا پهلوی برای انجام هر عمل ضد ملی، هر نوع خیانت علیه مصالح مردم، مهر باطله زدن به تمام مفاهیم مربوط به استقلال و حق حاکمیت ملی و دموکراسی، دادن آزادی به تاراجگران بین المللی برای یغمای ذخایر ملی ما، به شرط پرداخت حق السهم

محمدرضا و خاندان سلطنتی و اعوان و انصار آن ها، و از این راه تامین پشتیبانی این قدرت ها برای بقاء و دوام قدرت مطلقه سلطنتی.

در قانون اساسی انقلابی ایران - با درس گرفتن از همه واقعات های گذشته - باید جای ویژه ای به مسئله تحریم مطلق و قاطع شکنجه و شکنجه گری داده شود. در وهله اول باید مجازات های سنگین برای هر کسی که به هر عنوان و به دستور هر مقام، هر گونه شکنجه جسمی و روانی را، به هر شکل و به هر ترتیب، در مورد هر فردی معمول دارد، پیش بینی گردد. هر دستور دهنده باید به مثابه مباشر عمل، مشمول چنین مجازاتی قرار گیرد.

باید در قانون اساسی تصریح شود که هر گونه اعتراف، که به وسیله اعمال شکنجه، اعم از روانی و جسمی گرفته شود، فاقد هر گونه ارزش و اعتبار قانونی است. قانون باید حافظ مطلق حقوق هر زندانی باشد. زندانی باید در پناه قانون خود را مصون از هر عمل و اقدامی بداند که با موازین قانونی و انسانی دولت انقلابی مابینت پیدا کند. در جمهوری اسلامی ایران به شکنجه جسمی و روانی انسان، یکبار برای همیشه، باید پایان داده شود.